

Colindul ulciorului

Adrian Păunescu

Omar Khayyam mai duce dorul
Femeilor de pe la hanuri,
Ce fi-vor în curând ulciorul
Menit a potoli elanuri.

Acolo unde el sfârșește
Povestea lui cu cai și iepe,
Ca-ntr-un coșmar, diavolește,
Povestea mea abia începe.

Tu te vei naște iar din lutul
În care-ai coborât întreagă
Că te trezește sfânt sărutul
Care din toate te dezleagă.

Și-așa cum tu fuseseși vasul
Din care au băut drumeții
Ca un bolnav trezit mi-e glasul
Chemând din nou heralzii vieții.

Acești drumeți care băură
Din trupul tău, și vin, și sânge,
Și care cu-o duioasă ură
Știau la piepturi a te strânge.

Vor fi și ei curând ulcioare
Din care o să torni cu milă
Un vin în birturi populare
În moi tacâmuri de argilă.

Frumoaso, pune-ți altă haină
Că vor urma aceleași chinuri,
Dar tu alege-n mare taină
Pe cel mai negru dintre vinuri.

Și, cum sântem cu toți la masă,
Și vii și morți, tot împreună,
Tu, prin purtarea ta aleasă,
Trecuta moarte ți-o răzbună.

Și-n brațele căldurii tale
Să-i porți pe cei ce te cântară,
Poeți ce deveniră oale

Și un Omar Khayyam de ceară.

Ca el, care-ți dusese dorul,
Și-n lut a zis că-ți vine bine
Omar, sa fie el ulciorul,
Din care sa te bem pe tine.